Manifestări exterioare ale entităţilor spirituale prin elemente • Unirea lor cu oamenii •
Formarea Cosmosului prin fragmentare • Mitul lui Osiris

Am vorbit ieri despre diversele entităţi spirituale care într-un sens completează regnurile care ne înconjoară în lumea fizică. Am văzut că plantele şi chiar pietrele posedă un Eu şi un corp astral şi privirile spiritului nostru s-au ridicat spre realităţi care sunt deasupra celor pe are le percepe ochiul fizic şi pe care le poate concepe creierul fizic. Am văzut, pe lângă aceasta, că fiinţe superioare acţionează în tot ceea ce înfăptuieşte omul în decursul evoluţiei sale pe pământ şi chiar că o fiinţă de natură superioară intervine în destinul individual al fiecărui om. Din punctul de vedere al Ştiinţei spirituale, orice om, în decursul vieţii care se desfăşoară între naşterea fizică şi moarte, ne apare la început ca stăpân incontestabil atât al lumii sale interioare cât şi al acţiunilor şi al voinţei sale. Dar ştim că entitatea sa interioară parcurge numeroase reîncarnări şi că în situaţia normală a evoluţiei sale actuale omul nu este încă în stare să exercite o influenţă care să treacă dincolo de întruparea pe care o trăieşte; prin urmare este nevoie ca nişte fiinţe să acţioneze în el pentru a-i imprima forţe de orientare care să nu se limiteze numai la ceea ce se petrece între naştere şi moarte, ci să depăşească acest interval şi să lege o încarnare de alta. Aceste fiinţe spirituale, după cum am spus, sunt numite în esoterismul creştin *îngeri* sau *Angeloi*; pot fi, de asemenea, numite *Spirite ale clarobscurului* sau, în ştiinţa spirituală rosicruciană, *Fii ai Vieţii.* Toate aceste denumiri vor deveni încetul cu încetul mai clare. Am studiat de asemenea modul în care comunităţile umane, rasele şi popoarele sunt conduse de spirite pe care le numim *Arhangheli* sau *Spirite ale focului*; în sfârşit, ceea ce depăşeşte viaţa limitată a unui popor, ceea ce se exprimă în spiritul epocii este condus de forţe originare numite şi *Archai* sau *Spirite ale personalităţii*, sau după terminologia teosofică *Asuras*. Astfel, oriunde ne aflăm, entităţile spirituale pătrund în universul nostru şi vedem cum regnurilor care ne înconjoară li se adaugă încă trei. Să ne reprezentăm acum care sunt manifestările exterioare ale acestor fiinţe.

Observarea materială obişnuită a planetei noastre ne arată că ea este alcătuită din pământ, apă, aer şi foc. Aşa cum ştim deja, acestea sunt cele patru stări ale materiei exterioare. Ceea ce înţelegem în general prin „pământ" este ceea ce acum este numit „solid". Tot ceea ce este lichid (nu numai apa, dar chiar şi de exemplu, mercurul, este desemnat de termenul de „apă"; aerul se extinde asupra a tot ce este gazos; cât despre ceea ce resimţim că este dotat cu un oarecare grad de căldură, ni-l reprezentăm pătruns de ceea ce numim „căldura substanţială", care pentru noi nu este o calitate exterioară, ci o prelungire a stărilor fizice la care ne-am referit mai înainte şi de care este strâns legată*. Acesta este modul în care ne putem reprezenta la început ceea ce ne înconjoară sub aspect material.

* Reprezentând o gradaţie a fiinţei, pământul sau solidul este o stare mai grosieră decât lichidul, lichidul o stare mai grosieră decât gazul, iar gazul o stare mai grosieră decât căldura. Prin însuşirile sale căldura pare a fi o stare intermediară între starea substanţială şi radiaţie. Ca atare, căldura se comportă în unele situaţii ca o substanţă care se poate combina sau nu ca alte substanţe şi atunci vorbim de substanţe bune conducătoare de căldură, iar alteori ca radiaţie, şi atunci o găsim ca o componentă a spectrului luminii albe, în domeniul infraroşului. (n. red.)

Or, spiritele pe care le-am amintit mai înainte trăiesc în aceste diverse elemente materiale ca într-un corp exterior. Pentru acela care observă universul cu o privire clarvăzătoare, elementul lichid, şi îndeosebi apa, este străbătut şi însufleţit nu numai de fiinţe de natură acvatică, cum ar fi peştii şi altele, ci şi de entităţi spirituale, cu toate că lichidul este instabil şi incapabil de a păstra vreo formă precisă. Într-adevăr aceste entităţi sunt întrupate într-o formă fluidă care se modifică necontenit şi pe care, prin urmare, ochiul omenesc nu o poate vedea. Aici trăiesc cei pe care i-am numit îngeri sau Spirite ale clarobscurului. Ei au într-adevăr un corp fizic, dar care nu are o consistenţă bine definită; atunci când miturile antice şi legendele vorbesc de „fiinţe acvatice", aceasta nu este fantezie, ci relatarea unui fapt real. În elementul cunoscut sub numele de „aer", şi mai ales în aerul care ne înconjoară, trăiesc entităţi numite arhangheli. Şi nu este numai o legendă ceea ce se povesteşte, cum că vântul care suflă şi formează vârtejuri este manifestarea corporală a acelui regn. Când spunem că îngerii trăiesc în elementul apă, trebuie să adăugăm că este vorba în mod special de acea apă care umple atmosfera sub formă de vapori, care este pulverizată ca o ceaţă fină în aer; în acest aer, cel înzestrat cu clarviziune percepe prezenţa corporală a arhanghelilor.

Căldura pe care o simţim în noi este semnul fizic al fiinţelor pe care le numim *Spirite ale personalităţii* sau *forţe originare*. Vă puteţi da seama că nu atât cele patru elemente: pământ, apă, aer şi foc sunt cele care alcătuiesc omul, ci îndeosebi fiinţele pe care le-am numit mai sus. Ele compun corpul uman în aceeaşi măsură ca şi materia; îl pătrund şi îl străbat în permanenţă.

Dar încă nu am epuizat lista fiinţelor care se ocupă de om. Există unele şi mai elevate, care sunt superioare chiar şi Spiritelor personalităţii şi a căror acţiune interesează Universul, Pământul şi Omul.

Printre acestea se numără, de exemplu, fiinţele care vin spre noi strălucind în lumină; lumina este pentru noi ceva şi mai subtil decât căldura. Peste tot unde se împrăştie raze, întâlnim în lumină veşmântul entităţilor superioare pe care esoterismul creştin le numeşte *„Puteri*" *„Exousiai*"; sunt numite de asemenea *Spirite ale formei*, căci ele dau formă la tot ce ne înconjoară. Peste tot unde vedem lucruri limitate de forme exacte, putem recunoaşte activitatea acestor spirite. Am văzut că Spiritele timpului care se manifestă în decursul evoluţiei terestre sunt dependente de Spiritele personalităţii; Spiritele formei au de îndeplinit o misiune şi mai înaltă. De la începuturile evoluţiei umane, adică din momentul în care omul a realizat prima sa încarnare, Spiritul timpului s-a transformat neîncetat; noi conducători au apărut din falanga Spiritelor personalităţii. Dar există ceva care depăşeşte şi acţiunea Spiritelor timpului şi care se continuă de-a lungul întregii istorii a omenirii. Atunci când omul şi-a început misiunea pe pământ, entităţile spirituale au intervenit în omenire şi lor le datorăm posibilitatea de a acţiona ca oameni pe acest pământ. Aceste spirite, pe care le-am numit Spirite ale formei, dirijează de la începutul misiunii terestre ansamblul tuturor acţiunilor celorlalte entităţi: Spiritele personalităţii care trăiesc în *Spiritul timpului, Arhanghelii colectivităţilor* şi îngerii fiecărui *individ*. Aceste Puteri au avut drept sarcină să vegheze asupra *misiunii terestre în ansamblul ei*; sarcina lor priveşte

întreaga planetă.

Întâlnim aceste Puteri sau Spirite ale formei atunci când ne ridicăm deasupra Spiritului timpului până la *Spiritul întregii omeniri*.

Ştiţi desigur că planeta terestră este supusă, ca şi omul, legii reîncarnării. Pământul nostru a trecut odinioară printr-o etapă pe care o numim vechea Lună. Misiunea terestră nu se realiza atunci în aceeaşi formă ca cea în care se face astăzi pe Pământul propriu-zis. Luna a avut o altă misiune, căci fiecărei stări planetare îi corespunde în Cosmos o misiune aparte; nimic nu se repetă în acelaşi fel, totul este supus evoluţiei. Odinioară, în vremea acelei încarnări a Pământului pe care o numim vechea Lună, *Spiritele mişcării, Dynamis* sau *Virtuţi* în sensul esoterismului creştin au avut o sarcină analoagă cu cea pe care o au pe pământ Spiritele formei.

Să mergem şi mai mult în urmă pe scara evoluţiei, până la starea planetară care a precedat vechea Lună - străvechea stare solară, care nu are nimic comun cu soarele pe care îl vedem astăzi pe cer. Era guvernat de entităţi, aşa cum sunt Spiritele formei pe Pământ şi Spiritele mişcării pe Lună. Esoterismul creştin le desemnează prin numele de *Kyriotetes* sau *Dominanţe*; acestea sunt *Spiritele înţelepciunii*. Ele au domnit pe vechiul Soare. Ajungem acum la cea mai veche stare planetară, la vechiul Saturn. Fiinţele care au dominat acolo sunt cele pe care le numim *Tronuri* sau *Spirite ale voinţei*. Ne-am apropiat astfel din treaptă în treaptă de fiinţe spirituale care dirijează nu numai ceea ce se transformă, ca Spiritul timpului, ci a căror misiune priveşte un astru în ansamblu şi nu se schimbă decât atunci când se trece de la o planetă la alta.

Tronurile, Spiritele înţelepciunii, Spiritele mişcării şi Spiritele formei sunt încă într-un contact permanent, strâns cu noi, cu toate că această uniune este mai puţin intimă şi mai puţin tangibilă direct faţă de cea care ne leagă de entităţi spirituale de natură mai putin elevată. Vom încerca să ilustrăm printr-un exemplu modul în care acţionează aceste entităţi în evoluţia planetei noastre. Dar pentru aceasta va trebui mai înainte să facem unele consideraţii privind evoluţia pe care o parcurg *Îngerii, Arhanghelii* şi *Spiritele personalităţii*. Toate acestea sunt superioare omului actual. Dar va veni vremea când şi omul va atinge grade superioare ale evoluţiei. Când va avea loc următoarea încarnare a Pământului nostru, în stadiul Jupiter, omul va ajunge la nivelul pe care astăzi îl ocupă îngerii, căci el evoluează neîncetat spre grade de perfecţiune tot mai înalte. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu celelalte entităţi; ele nu au fost dintotdeauna ceea ce sunt astăzi şi au trecut şi ele prin stadii inferioare. De exemplu, îngerii au străbătut în trecut stadiul de om, care este stadiul nostru pe Pământ; pentru ei aceasta s-a petrecut pe vechea Lună, şi dacă au devenit ceea ce sunt acum, aceasta s-a realizat ca urmare a efortului depus de ei înşişi.

Arhanghelii sau Spiritele focului au trecut de asemenea prin stadiul lor omenesc, pe vechiul Soare; ei erau pe atunci în stadiul în care suntem noi acum, păstrând proporţiile; acum ei sunt cu două etape înaintea noastră. Cât despre Spiritele personalităţii, ele au cunoscut un stadiu omenesc pe vechiul Saturn. Erau cu un grad deasupra fiinţelor care au străbătut acest stadiu pe vechiul Soare, iar astăzi sunt cu trei

etape mai avansate decât omenirea de pe Pământ.

Spiritele formei, *Puterile*, care ne apar ca fiinţe de o elevaţie sublimă, şi-au săvârşit stadiul omenesc într-un trecut inimaginabil de îndepărtat; atunci când a început prima încarnare a Pământului nostru în stadiul pe care îl numim vechiul Saturn, ele terminaseră deja această evoluţie omenească. Pe această cale putem măsura cât de elevate trebuie să fie sentimentele noastre când ne ridicăm privirile spre aceste Fiinţe spirituale. Totuşi şi acestea se supun legii evolutiei, şi cu toate că încă de pe vremea vechiului Saturn erau mai avansate decât este astăzi omul de pe Terra, ele n-au încetat să-şi continue evoluţia din treaptă în treaptă, în decursul încarnărilor planetare ale Soarelui, Lunii şi în stadiul actual. Astfel ele au ajuns la un grad de perfecţiune atât de sublim, încât câmpul lor de aciiune a atins momentul în care nu mai au nevoie de o planetă pentru a-şi găsi substanţele prin care pot exista. Căci dacă, într-un anumit sens, toate celelalte entităţi au nevoie de planeta noastră: îngerii de apă, arhanghelii de aer şi Spiritele personalităţii de foc, Spiritele formei deja nu mai au nevoie de starea noastră planetară. Au avut nevoie de un alt lăcaş, atunci când Pământul nostru şi-a început evoluţia, şi acesta este motivul pentru care s-au despărtit de el.

V-am spus că a fost o vreme când globul pământesc şi Soarele nu formau decât un singur corp. Spiritele formei, în acea vreme, erau unite încă cu Pământul; dar ca urmare a perfecţiunii pe care au dobândit-o au avut nevoie de o substanţă mai subtilă decât cea pe care le-o putea oferi Pământul. Prin urmare ele au extras de pe Pământ elementele şi fiinţele cele mai subtile şi se poate spune că în acest mod s-a făcut desprinderea Soarelui. Acesta este motivul spiritual pentru care Pământul s-a despărtit de Soare. Această separare a corpurilor nu s-a produs numai datorită presiunii mecanice a unei explozii a materiei, ci şi sub acţiunea unor entităţi spirituale: Spiritele formei au retras de pe Pământ elementele subtile şi în urma acestui fapt s-a născut globul solar, care de atunci îşi îndreaptă din afară lumina către Pământ. Prin razele de soare se revarsă asupra noastră natura spirituală a Puterilor, de aceea v-am spus mai înainte că lumina este veşmântul acestor Puteri. Atunci când, cunoscând Ştiinţa spirituală, ne ridicăm privirile către Soare şi vedem această lumină limpede ale cărei raze coboară către noi, recunoaştem în ea veşmântul spiritelor care-şi îndreaptă forţele spre pământ pentru a ajuta şi călăuzi misiunea pământească.

Dacă înţelegem că separările care s-au produs în Univers sunt determinate de entităţile spirituale care acţionează asupra materiei, ni se clarifică şi un alt fapt care altfel este greu de explicat. Ştiţi că ştiinţa consideră că întregul nostru sistem solar a ieşit dintr-un fel de nebuloasă primitivă. Această teorie a lui Kant şi Laplace a fost modificată de unii savanţi ca Arrhenius, dar nu aceasta ne interesează în momentul de faţă. Să pornim de la teoria acceptată în general, după care aştrii care alcătuiesc sistemul solar s-au născut din condensarea unei nebuloase primitive; aceasta, intrând într-o mişcare de rotaţie, s-a fragmentat şi aşa s-a produs separarea Soarelui şi a celorlalte planete. Învăţătura Ştiinţei spirituale nu vine în contradicţie în nici un fel cu această ipoteză ştiintifică. Dacă cineva ar fi fost martor la ceea ce s-a petrecut în spaţiul cosmic timp de milioane de ani şi ar fi urmărit cum s-a diferenţiat acea nebuloasă primitivă, dând naştere planetelor actuale, imaginea pe care ar fi avut-o n-ar fi fost prea diferită de cea

descrisă de ipoteza ştiinţifică. Dar să analizăm cum percepe clarvăzătorul acea nebuloasă originară.

Şi el vede un glob enorm, alcătuit dintr-o substanţă foarte subtilă în care nu se pot distinge încă nici Soarele, nici Pământul, nici Jupiter, dar pentru el această nebuloasă nu apare din ceva necunoscut, ea are un trecut care ajunge până la vechea Lună, astrul care a precedat sistemul nostru terestru. Trebuie să ne imaginăm că vechea Lună, la fel ca şi Pământul nostru, a fost un corp ceresc care s-a încheiat, dacă se poate zice aşa, printr-o stare finală de spiritualizare. Ceea ce atunci căpătase o oarecare diferenţiere a fost într-un fel amestecat din nou şi şi-a pierdut individualitatea într-o stare de nediferenţiere. Apoi acel glob unic a intrat într-un fel de somn cosmic de unde a iesit din nou la lumină atunci când din sânul Cosmosului a apărut acel glob de eter nebulos care reprezintă reîncarnarea vechii Luni. Pentru noi acel glob primitiv nu este numai o masă materială, noi vedem trăind în el într-un mod deosebit puternicele entităţi ale Spiritelor mişcării, Spiritelor formei şi altele. Omul nu exista atunci decât în stare de germen, căci pe Lună el nu avea încă acel Eu pe care l-a primit numai pe Pământ. Dar toate entităţile spirituale care atinseseră deja un oarecare grad de evoluţie erau legate strâns de acea nebuloasa originară.

Cum procedează cel care vrea să explice printr-o ipoteză fizică, materialistă, în ce mod s-a născut sistemul nostru solar din acea nebuloasă? Adesea în şcoli, pentru a ilustra această evoluţie, se recurge la următoarea experienţă: se dă drumul la o picătură de ulei într-un lichid cu aceeaşi densitate, căruia i se imprimă o mişcare de rotaţie cu ajutorul unui mecanism foarte simplu; se poate vedea cum bula de ulei se aplatizează şi din ea se desprind mici picături care formează tot atâtea globuleţe care continuă să se învârtă în jurul primei picături. Astfel se reconstituie în mic, prin rotaţie, un fel de sistem planetar. Această experienţă are o forţă de sugestie foarte mare. Cum să nu-ţi închipui că acelaşi lucru s-a petrecut în Univers? Se poate literalmente vedea că prin rotaţie poate apărea un sistem de planete. Dar se uită un lucru, pe care adesea este foarte frumos să-l uităm, dar nu şi în acest caz: ne uităm pe noi înşine. Dacă n-ar învârti cineva axa care permite realizarea experienţei, sistemul planetar nu s-ar naşte. Este un caz frecvent pentru gândirea materialistă, care nu vede niciodată decât o jumătate a lucrurilor. Dacă am gândi riguros şi logic, am fi siliţi să admitem că există un uriaş care pune în mişcare în spaţiul universal axa de rotaţie. Bineînţeles că nu există un astfel de uriaş în spatiu, dar există altceva. Nebuloasa universală nu este formată numai din materie, ea este străbătută şi spiritualizată de acele *entităţi* despre care am vorbit; dorinţele şi aspiraţiile lor, de natură diferită, sunt cele care vor da materiei forme de viaţă de asemenea diferite. Şi din cauza lor se produc separări în funcţie de starea lor de maturitate şi de aceea, de exemplu, cele mai elevate dintre ele se desprind odată cu Soarele, în timp ce acelea care au nevoie de forţele şi de substanţele terestre rămân pe Pământ. În această masă primitivă, clocotitoare, toate entităţile spirituale sunt active şi organizează, prin desprinderi succesive, sistemul planetar pe care îl cunoaştem în zilele noastre.

Au existat şi unele entităţi care, de exemplu, nu au atins pe deplin scopul pe care şi-l propuneau Spiritele formei; ele erau rămase în urmă în evoluţie. Prea avansate pentru

a locui pe Pământ, nu erau totuşi destul de înaintate pentru a se alătura elementelor solare subtile. Printre aceste entităţi predomină două categorii, a căror influenţă asupra Pământului o vom analiza. Căci dacă Spiritele formei care se realizaseră perfect îşi îndreaptă spre noi razele lor şi acţiunea lor diriguitoare prin lumina Soarelui, fiinţele care se află într-un stadiu *intermediar* influenţează de asemenea Pământul, dar dintr-o sferă mai putin înaltă, cu toate că este superioară celei omeneşti. Aceste fiinţe au asimilat substanţele care le erau necesare şi au făcut din ele corpuri cereşti intermediare între Soare şi Pământ, şi astfel au apărut între acestea planetele Venus şi Mercur. Tot astfel s-au desprins şi celelalte planete din sistemul nostru solar, datorită faptului că alte entităţi le-au creat pentru a constitui câmpul lor de acţiune.

Să mai evocăm o dată epoca în care Soarele tocmai se separase şi Pământul rămăsese cu toţi germenii care urmau să se dezvolte aici şi să dea naştere într-o zi omenirii actuale, care nu exista în acel timp decât într-un stadiu primar. Existau de asemenea germenii a ceea ce a devenit regnul animal şi regnul vegetal; acestea trecuseră deja prin încarnările anterioare ale Pământului, dar reapar sub formă de germeni. Să ne ocupăm în primul rând de om.

Atunci când Soarele era încă unit cu Pământul, forţe puternice care emanau de la sublimele entităţi solare exercitau asupra omului o acţiune care pornea din interiorul astrului. Omul era aşa cum îl lăsase evoluţia sa lunară; s-ar putea spune că ieşea din găoace şi nu era înzestrat, la început, decât cu un corp fizic, un corp eteric şi un corp astral. Corpul fizic nu era aşa dens ca cel actual, era mai spiritual, mai subtil. Cât despre Eu, acesta nu se formase încă. Dar atunci când Soarele, împreună cu Entităţile solare, au luminat Pământul din afară, pentru om condiţiile de pe Pământ s-au schimbat total. Gândiţi-vă într-adevăr că atât timp cât Pământul şi Soarele fuseseră unite înaltele entităţi solare fuseseră stânjenite în evolutia lor, ca şi în acţiunile lor diriguitoare, de către forţele grosiere ale Pământului. De îndată ce s-au eliberat, ele s-au putut mişca în voie şi au putut imprima o cu totul altă cadenţă evoluţiei, deoarece nu mai erau îngreunate de masa terestră. Deci ele s-au eliberat de Pământ şi prin aceasta au căpătat mai multă forţă pentru a exercita din afară o acţiune mai puternică asupra oamenilor. Iar aceştia, care se supuneau acelor spirite atunci când Pământul stânjenea încă acţiunile lor, au acceptat cu atât mai mult acţiunea lor când aceasta a devenit liberă şi puternică. Prin aceasta evoluţia omenirii s-a accelerat neînchipuit de mult şi viaţa oamenilor pe Pământ ar fi ajuns repede la capăt dacă n-ar fi intervenit altceva.

Unul dintre aceste spirite s-a despărţit împreună cu cetele sale din comunitatea entităţilor din care făcea parte şi a rămas unit cu Pământul. A fost însărcinat cu misiunea de a ţine în frâu şi de a potoli avântul formidabil produs de afluxul forţelor solare pentru ca Spiritele soarelui să nu mai fie singurele care să acţioneze. Dar dacă acest spirit desprins de celelalte ar fi rămas strâns legat de Pământ, dacă ar fi acţionat numai în sânul acestuia, întreaga planetă s-ar fi pietrificat, căci influenţa acestuia ar fi fost predominantă în mod excesiv. Ce s-a întâmplat? Ducând cu el substanţele şi forţele cele mai grosiere, acest spirit a părăsit Pământul. Prin acţiunea lui s-a format Luna actuală. Spiritul formei care a acceptat misiunea de a încetini şi a reţine avântul

prea rapid al evoluţiei rămâne chiar şi acum unit cu Luna.

Evoluţia continuă. Pământul şi Luna se despart. Fiinţele pământene suferă în mod special influenţa a două forţe: cea care vine de la Soare şi cea care vine de la Lună. Sub acţiunea celei dintâi viaţa omului, abia începută, ar ajunge deja la capătul ei. El nu se poate dezvolta decât datorită faptului că forţele Soarelui şi cele ale Lunii se contracarează, echilibrându-se reciproc. Omul îşi are locul său pe Pământ şi primeşte din afară acţiunea spirituală a entităţilor care îi permit să înfăptuiască în acest loc evoluţia sa actuală.

Am văzut că omul este călăuzit de la o încarnare la alta de către îngeri, dar aceşti îngeri nu sunt independenţi în Univers; ei sunt conduşi de către Fiinţele superioare care locuiesc în Soare. Dacă ar acţiona numai spiritele solare, viaţa s-ar concentra într-o singură încarnare; lăsată numai sub acţiunea Lunii, viaţa nici măcar n-ar mai apărea. Astfel, viaţa noastră pământească nu este decât o colaborare; forţele lunare întăresc şi formează, în timp ce Soarele topeşte formele şi permite ca ceea ce este durabil să treacă prin reîncarnări. Din punct de vedere spiritual, toate au o misiune în Univers.

Să ne imaginăm, într-o lumină ceva mai concretă, ce s-a petrecut atunci pe Pământ. Ştim că omul nu a moştenit de pe vechea Lună decât corpul fizic, corpul eteric şi corpul astral. Când Soarele s-a desprins din globul primar, corpul fizic nu ajunsese în punctul în care organele sale de simţ să poată percepe obiectele exterioare. Desigur acestea existau din epoca saturniană, dar nu erau dotate încă cu percepţii externe. Serviseră pe vechea Lună să producă imaginile pe care le zămislea omul. Imaginaţi-vă că în acele timpuri lunare un om se apropia de un altul; el nu putea percepe forma sa exterioară. Dar în el se forma un fel de imagine de vis şi după formele şi culorile acesteia el ştia că se află în faţa unui duşman şi că trebuie să fugă. Aceasta este o *constienţă-imagine* care stabileşte un raport real cu sufletul întregului mediu înconjurător. *Conştienţa-obiect* nu apare pe Pământ decât treptat; chiar atunci când Soarele devenise deja un astru independent, omul încă nu-l putea percepe, îl simţea numai, sub forma visurilor, ca o lumină interioară. El constata într-adevăr în spiritul şi în sufletul său influenţa binefăcătoare pe care o exercitau asupra lui Spiritele soarelui. O simţea strălucind în imaginile care populau aura sa. Dar aceasta nu are nici o legătură cu percepţia actuală. Vedem deci că a fost o vreme când puterile solare îşi revărsau lumina asupra omului, dar acesta nu percepea soarele exterior.

Luna s-a separat ceva mai târziu. Doar în momentul când ea s-a despărţit de Pământ omul a putut să capete o *constienţă de sine* sau cel putin aceasta a început să se schiţeze; atunci el a început să se perceapă ca fiinţă distinctă de mediul său. Până atunci el se simţea cuprins în sânul celorlalte fiinţe. De atunci încolo i-a fost posibil să perceapă lumea fizică care îl înconjoară, a început să se ivească conştiinţa Eului. Puteţi să vă daţi seama cu uşurinţă că facultatea de a vedea este strâns legată de conştienţa Eului; căci atât timp cât nu te poţi distinge pe *tine însuţi* faţă de mediul înconjurător, nu eşti un Eu. De aceea prima licărire de conştienţă a Eului coincide cu acel moment al evoluţiei când ochii omului se deschid spre lumea din afară şi când Luna se desprinde de Pământ. Înainte ca Luna să se fi separat de Pământ ea acţiona

direct asupra forţelor de creştere prezente în fiecare om, de la naştere şi până la moarte, aşa cum o face şi acum, dar din exterior. Dar pentru ca existenţa omului să nu rămână mărginită numai între naştere şi moarte, era nevoie de aportul altor forţe provenite din Soare. Evoluţia pe Pământ a primit astfel acţiunea combinată a forţelor interioare ale Lunii şi a forţelor exterioare ale Soarelui. Încercaţi să vă imaginaţi acest lucru în mod cât mai expresiv şi precis.

În tot intervalul de timp cât, după ce Soarele părăsise Pământul, Luna rămăsese încă unită cu el, omul a perceput prin *imagini interioare* acţiunea forţelor solare; el a simţit efectul binefăcător al acestor forţe care se uneau pe Pământ cu cele ale Lunii, dându-i alcătuirea sa, dar niciodată n-a putut să le vadă. Dar iată că Luna s-a desprins. Atunci *simţurile omului s-au deschis*, dar prin acest fapt el a pierdut posibilitatea de a percepe spiritul şi sufletul forţelor solare. Gândiţi-vă la acel moment când dispare posibilitatea de a percepe spiritul sub formă de tablouri-imagini şi când începe să se ivească percepţia exterioară a Soarelui, simţul văzului. De fapt omul nu poate încă să vadă cu adevărat Soarele, căci Pământul este învăluit de o ceaţă deasă. Totuşi, faţă de clarviziunea sa nebuloasă de altădată, el are capacitatea de a reuşi treptat să vadă Soarele exterior prin atmosfera densă. Astfel, înaintând pe calea evoluţiei, omul a încetat să mai perceapă acţiunea binefăcătoare a Soarelui. Vechii egipteni păstrau amintirea acelei stări şi au numit forţele Soarelui, acele raze pure pe care omul le-a perceput odinioară prin clarviziunea sa înceţoşată, *„Osiris*". Această percepere a lui Osiris a dispărut în vremea când aburii din atmosferă nu permiteau încă să fie văzut prin perceptie exterioară. Oamenilor li s-a părut că ce văzuseră ei înainte murise. „Osiris a fost ucis de duşmanul său Typhon". Iar forţele care se desprinseseră ca să formeze Luna, acele forţe de creştere care stăpânesc omul între naştere şi moarte, căutau de atunci cu aviditate şi nostalgie pe anticul Osiris.

Încetul cu încetul, ceaţa s-a risipit. Desigur pentru aceasta a trebuit să se scurgă mult timp, până în miezul vremurilor atlanţilor. Omul a început să vadă cum apare Soarele, dar nu ca odinioară, când avea o stare de conştienţă comună cu Universul; razele de soare pătrundeau acum în ochii fiecărui individ. Şi astfel omul a văzut în Soare pe Osiris fragmentat, tăiat în bucăţi.

Aceasta este relatarea unui mare eveniment cosmic. Atunci când ne-am încarnat, în timpul Egiptului antic, noi am cunoscut acest eveniment ca o *reminiscenţă*. Marii preoti egipteni îl aveau sub ochi şi îl înveşmântau în imăgini mitice. Ei spuneau: „Atunci când Soarele şi Luna şi-au luat pentru prima oară locul în Univers, omul se găsea la mijloc, ţinut în echilibru între forţele solare şi cele lunare". Înainte ca Luna să se separe, nu exista încă înmulţirea sexuată, ci numai o reproducere virginală. Forţele care guvernau Pământul au trecut din semnul Fecioarei, traversând Balanţa, simbolul echilibrului, până în semnul Scorpionului. De aceea marii preoti adăugau: „Atunci când Soarele s-a găsit în semnul Scorpionului, Pământul fiind în cel al Balantei, razele sale au pătruns ca nişte suliţi, străpungând organele de simţ aşa cum o face acul scorpionului (acul scorpionului semnifică intervenţia exterioară, care aduce un element nou faţă de vechiul mod de reproducere virginal) şi atunci a fost ucis Osiris". Într-adevăr vedem cum apare în acel moment în omenire nostalgia forţei străvechi,

căutarea acelei viziuni a lui Osiris.
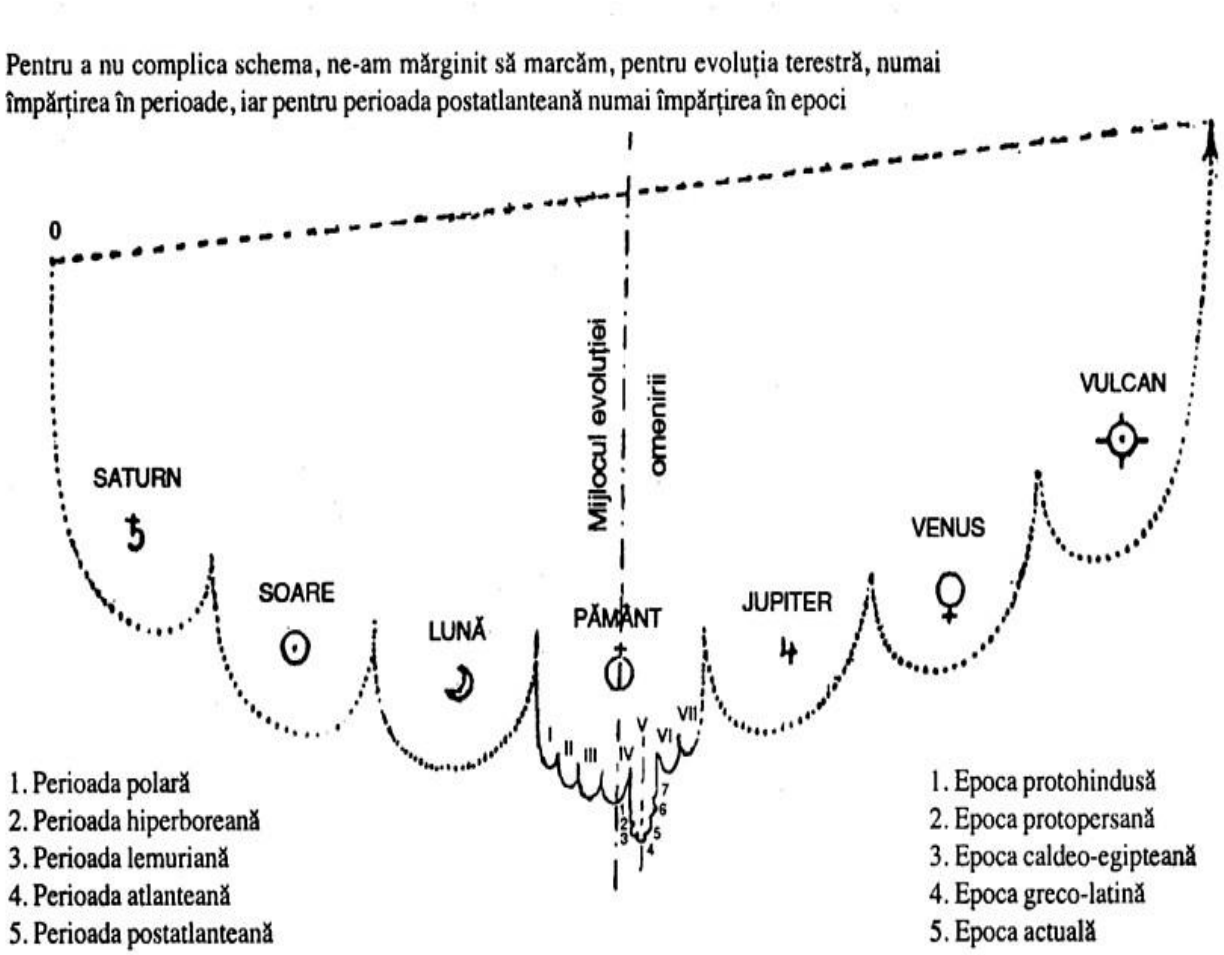
Vedeţi că nu trebuie să căutăm doar un sens astronomic unui mit ca cel al lui Osiris, ci trebuie să vedem în el rezultatul unei viziuni clarvăzătoare exercitată de vechii preoti ai Egiptului. Ei au întrupat în acest mit tot ce ştiau despre evoluţia anterioară a Pământului şi a Omului. La baza tuturor acestor mituri se află evenimente care s-au petrecut în mod real în lumile spirituale. Pe un eveniment de acest fel se bazează şi mitul lui Osiris.